

AINOA TARPEELLINEN

“Yhden asian olen täällä Athosvuorella oppinut – minulla ei ole mitään sanottavaa kenellekään.”

Näin sanoi minulle kerran eräs athosvuorelainen munkki. Se ei tarkoittanut, etteikö hän koskaan olisi puhunut mitään. Se oli ennen kaikkea sisäinen kokemus, itsetuntemuksen hedelmää. Se antoi sävyn kaikelle mitä hän sanoi.

Eräs pyhiinvaeltaja puolestaan sai mukaansa toiselta isältä seuraavan ohjeen: “Meidän ei tarvitse huolehtia mistään muusta, kuin että täytämme Evankeliumin käskyt ja olemme uskollisia ja kuuliaisia pyhälle Ortodoksiselle uskollemme. Kaikki muu huoli kuuluu Kristukselle, se on Hänen tehtävänsä.”

Tästä yksinkertaisesta, kaikki Jumalan käsiin antavasta asenteesta, ovat syntyneet Kirkon historiassa kaikki aidot ja hyvät hedelmät. Kyseistä elämänasennetta, jossa yksinkertaisuus, hiljaisuus ja hengellinen köyhyys luovat tilaa rukoukselle, kuvaavat 30.4. muisteltavan pyhän piispa Ignatin sanat teoksessa “Jeesuksen rukous“ (s.96-97):

”Lakkaamaton rukoileminen johtaa uskoon, koska se, joka rukoilee lakkaamatta, alkaa vähitellen tuntea Jumalan läsnäolon. Tämä tunne kasvaa ja lisääntyy vähitellen sellaiseksi, että hengellinen silmä näkee Jumalan johdatuksen selvemmin kuin ruumiillinen silmä näkee maailman aineelliset esineet. Ja sydän tuntee välittömänä kokemuksena Jumalan läsnäolon.”

”Jumalaan asetetun toivon voimalla lakkaamaton rukous voittaa pahan. Se johtaa ihmisen pyhään yksinkertaisuuteen. Se vieroittaa hänen ajatuksensa totunnaisesta moninaisuudesta. Se totuttaa hänet pois tavasta punoa itseä ja lähimmäisiä koskevia suunnitelmia.”

”Se joka rukoilee lakkaamatta, pääsee vähitellen haaveilutottumuksesta, hajamielisyydestä ja turhista huolista. Sitä enemmän hän vapautuu kaikesta tästä, mitä syvemmälle pyhä ja nöyrä mietiskely juurtuu hänen sieluunsa. Vihdoin kilvoittelija saattaa tulla lapsen kaltaiseksi, niin kuin evankeliumissa on kehoitettu, ja hänestä tulee Kristuksen tähden houkka. Se merkitsee, että hän kuolettaa maailman väärän järkeilyn ja vastaanottaa Jumalalta hengellisen ymmärryksen.”

Jos edellä olevat liittää yhteen, voisi sanoa, että kun ei ole kellekään mitään sanottavaa alkaa rukous puhua.

Heikki Alex Saulamo